

МИХАЙЛО КОНОНЧУК: ПОВЕРНЕННЯ

*...Усе відчутне, зримає і ясне,
В плодах для плоду визріє насіння...
Щасливий, що природа й я – одне,
Що я живу, що я її творіння...*

М. І. Конончук

Історія щораз додає сторінки про те, як, відійшовши у інші світи, людина стає особливою для інших, відбувається переосмислення чи нове прочитання життєпису у вимірі індивідуальності, родини, країни, світу. Як часто дивакуватих чи незрозумілих, невизнаних у їх часі, через роки називають геніями... Звісно, буття розставляє акценти і пріоритети, залишаючи простір для вибору. Та як зазвичай душа замирає перед творіннями духу й таланту, які віддзеркалюють бажанням служіння і виявом власної майстерності.

Славні Україна й наше Полісся іменами митців й історіями. 4 березня цьогогоріч вшановували дубровичани 80 років від Дня народження художника, поета Михайла Конончука. Сьогодні він повертається полотнами, поезією, енергетикою таланту, у них – просте і глибинне відчуття світу, любові до природи, людей, а також життєвою історією, яку розповідають ті, хто його знали, художники, поети, науковці.

Поступово із окремих спогадів та друкованих розвідок вимальовується образ Михайла Івановича Конончука (4.03.1937–25.10.1977). Народився у сім'ї Івана Михайловича Конончука та Марти Григорівни Клімчик, закінчив 7 класів Дубровицької школи (нині Дубровицька ЗОШ № 1), вступив до Львівського художнього училища, працював вільним художником, а також у Дубровицькому лісовому господарстві... Малював, писав, грав...

Постать художника влучно висловила у назві статті “Пролісок, що проріс крізь камінь” талановита дубровицька журналістка Любов Клімчук. Доля художника, котрий народився у місті Домбровиця Волинського воєводства, яке належало тоді до Польщі, а помер у Дубровиці в УРСР (нині місто Дубровиця, Рівненська обл.): 40 років земного життя за складних суспільно-політичних, економічних, духовних умов, й проникне відчуття світу, що бачимо у заторкуючих картинах, душевних рядках, людських спогадах.

*“Горинь моя! Любов моя палка!
Заквітчана хлібами, синьоока,
Спокійна, лагідна... Ти навіть не ріка,
А річка, річенька, вузька і неглибока.
Та я не забуваю ні на мить,
Що ти – дочка Славутичева мила,
Що в хорі хвиль Дніпрових теж дзвенить*

Твій голос повен лагідної сили...”, – писав свого часу Михайло Іванович. А його слово митця нині належить до потужного суголосся творців духовної спадщини України.

Будучи відомий усій вулиці Колодязній захопленням “художествами і рибальством”, земляки бачили у ньому доброго сусіда. Зверталися і за малюнками, радше він сам зображував дружні шаржі, запрошував до портрету, а перед Різдом розписував ангеліків, які возвеличувалися на ялинках і дарували радість свята. Його однолітки згадують, як малим розказував казки, з-поміж яких “Тисяча і одна ніч”. Кажуть, що з часом так блискуче грав на сцені, що йшли “на нього”. Картини ж ... здебільшого роздарював. Поетом не вважав себе, писав, бо “писалось”. Маленькими шедеврами були й оформлені стенди, афіші, лише 40 щитів у районі,

“бувало не лише назву фільму гарно Михайло Іванович вишліфує, а й цілу картину вимальовував до сюжету”.

У 50-і рр. ХХ ст. власноруч розписав Церкву Різдва Пресвятої Богородиці. Хоч і знищено роботу з часом, а пам'ять людська береже... Малював у жанрі пейзажної лірики. “...працював у різних техніках... Лірика... була його стихією, вона не стояла на місці, а постійно рухалася”.

Сьогодні картини і поезії вимальовують ім'я автору. Організуються виставки робіт М. І. Конончука, про нього говорять, з'являються пам'ятні кабінети, т. д. Важливий аспект – значною мірою поверненню митця сприяють самі дубровичани. Унікальні люди у своєму палкому прагненні зберегти історію, її творців для сьогодення, пошановуючи талановитих земляків. Одним із таких ентузіастів є Микола Адамчук. Саме за його ініціативи й діяльності, яку підтримала мерія, уже відбулися п'яті зустрічі із видатними людьми Дубровиці. І на перших, і на п'ятих звучало ім'я М. Конончука в біографії, спогадах, поезіях, картинах. 16 липня 2017 р. у рамках зустрічей організовано виставку картин Михайла Івановича. Цікаво, що експозицію становили роботи автора з домашніх колекцій. І як зазначав куратор виставки, художник Юрій Нашора, до слова, котрий чимало працює над збереженням творчої спадщини Михайла Івановича, і стверджує певний цілісний ефект від споглядання картин, люди готові передати їх до галереї, за умови створення такої. Надруковано фотоальбом, презентований у Будинку культури. А Дубровицька центральна районна бібліотека підготувала бібліографічний нарис до 80-річчя М. І. Конончука “У царині пейзажної лірики”.

Така багатогранна діяльність дубровицьких ентузіастів ще отримає своє слово історії, висвітлення й аналіз у наукових працях. Як і творчість М. І. Конончука.

Насамкінець відзначу важливість спогаду як історичного джерела. Цьогоріч відійшла у засвіти ще одна чудова Людина, спогади якої допомогли краще зрозуміти М. І. Конончука – Микола Олександрович Чирук. Наша пам'ять і вдячність є запорукою пробудження кожного в щасливому сьогоденні.

**Леся Алексієвць
(Дубровиця, Україна)**

